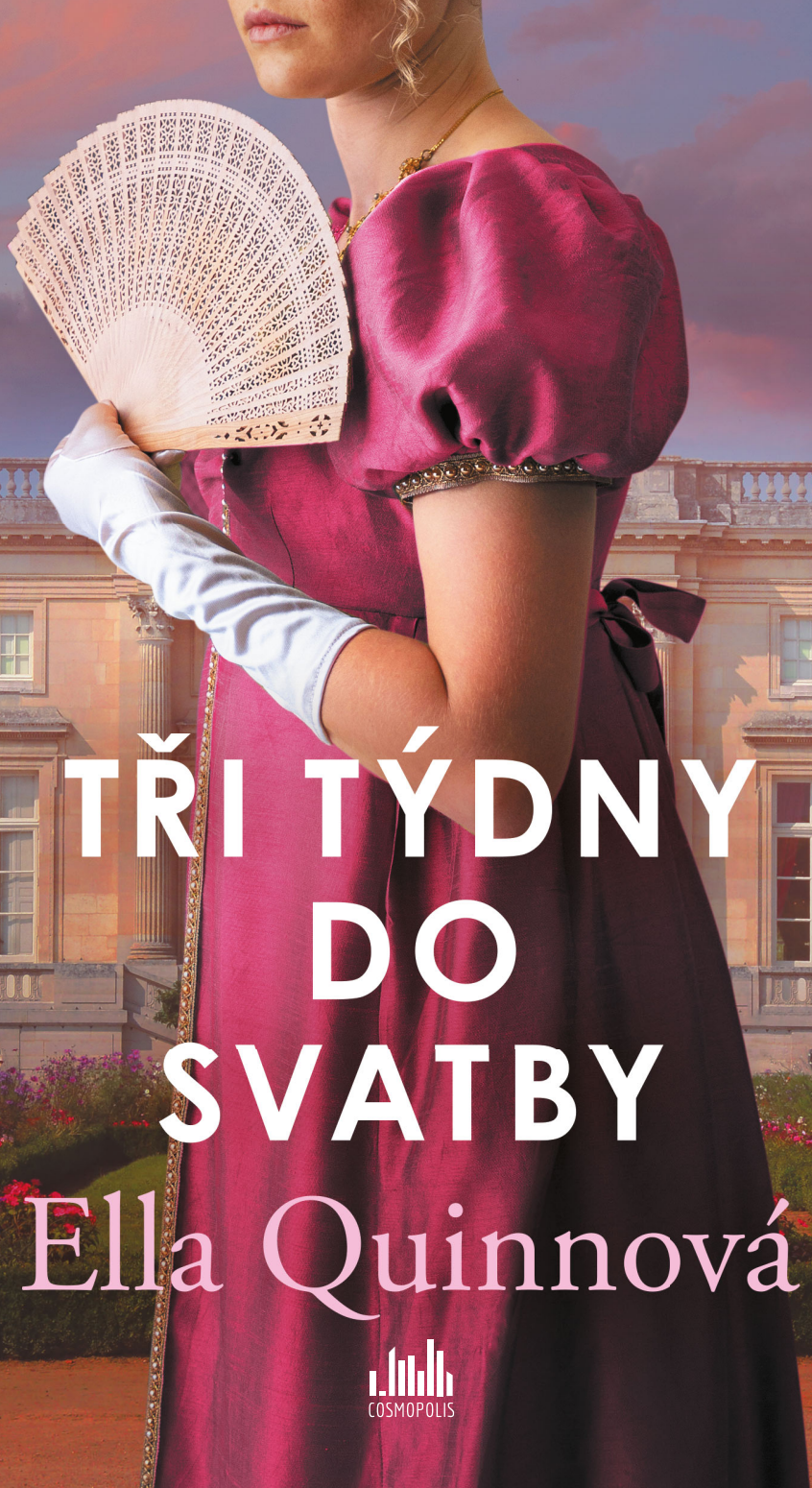
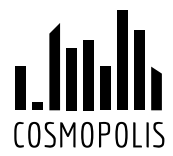

TŘI TÝDNY DO SVATBY

Ella Quinnová

**TŘI TÝDNY
DO
SVATBY**

Ella Quinnová

Přeložil Petr Kotouš

Three Weeks to Wed (The Worthingtons 1)

Copyright © 2016 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Petr Kotouš, 2021

Cover photo © Pack-Shot / Shutterstock, kathysg / Depositphotos

*Mému manželovi,
již přes třicet let mému hlavnímu hrdinovi,
jenž pevně třímá kormidlo,
zatímco já píšu.*

KAPITOLA PRVNÍ

Konec února, 1815. Hrabství Leicestershire, Anglie.

Nebe potemnělo a vítr rozkýval jedoucí kočár tak, že se určitě aspoň jedno z kol ocitlo mimo silnici. Krupobití a mrazivý déšť bubnovaly do oken. Lady Grace Carpenterová zabušila na střechu kočáru a pokusila se překřičet bouři. „Je ještě daleko k Vráně a chrtu?“

„Už se blížíme, má paní,“ křikl její kočí do skučícího větru. „Asi bysme se tam radši měli zastavit.“

„Souhlasím. Zajedme tam.“ Schoulila se hlouběji do svého teplého sobolího pláště. Ráno vyráželi do slunného bezmračného dne, nic nezasvědčovalo tomu, že by se schylovalo k silné bouři.

Domů do Stanwood Hall to nemohlo být déle než hodinu, ale věděla, že dnes už nedojedou. Bude lepší spolehnout se na diskrétnost hostinského u Vrány a chrta než dále vystavovat své služebnictvo a koně takovému počasí.

Po několika minutách sjeli ze silnice a její kočí zavolal na podkoního. V dalším okamžiku se rozlétla dvířka kočáru a spustily se schůdky. Její podkoní Neep ji téměř v běhu převedl volným prostranstvím k otevřeným dveřím hostince.

Hostinský pan Brown už stál za nimi, aby ji přivítal. Saský typ se světlými vlasy, modrýma očima, prostředního vzrůstu i věku. Zabouchl za tím nečasem venku těžké dveře. „Má paní,“ pronesl překvapeně. „Nečekali jsme vás takhle navečír.“

„To věřím.“ Grace ze sebe stáhla promočený plášť a vytřepala jej.

„Neměli jsme v plánu se tu dnes zastavit. Vracím se z návštěvy své postarší příbuzné a cestou nás zastihla bouře.“

„Jojo, jak se říká, má paní,“ přikývl, „každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán.“

„Ano,“ vydechla podrážděně, „občas to tak vypadá. Díkybohu nás to chytlo blízko vás. Mám s sebou svého kočího, podkoního a dva sluhy,“ zatvářila se nešťastně, „ale ne svou služebnou.“ Modlila se, aby se nikdo nedozvěděl, že je tu bez své komorné, která ji dozajista počastuje pohledem *však já vám to říkala*, jen co se Grace konečně vrátí domů. „Požádám vás o pomoc některé z vašich děvčat. Jistě nemusím připomínat, že jste mě tu neviděl.“

„Ano, má paní.“ Přikývl a spiklenecky na ni mrknul. „Nikdy jste tu nebyla. Neočekávám, že by se tu v takovém počasí objevil nějaký další host. Vás i vaše služebnictvo čeká příjemná noc v suchu a teple.“ Ukázal na dveře vedle schodiště a v blízkosti haly. „Večeři budeme podávat zde v salonu.“

Věnovala mu vděčný úsměv. „Děkuji vám. Tak to bude nejlepší.“

Jedna z Brownových dcer jménem Susan zavedla Grace do rozlehlé ložnice v prvním patře zadního traktu hostince. Grace jí podala svůj plášť, aby ho dala uschnout, a pak si vytřepala vodu ze sukně. „Zavolám vás, až se budu chystat na lože.“

„Ano, má paní. Kdybyste cokoli potřebovala, stačí zatáhnout za zvonek.“ Susan udělala pukrle a odešla.

Grace obhlédla místnost. Ačkoli se ve zdejší hostinci cestou z vyjížděk za členy své rodiny stavovala nesčetněkrát, dosud tu nikdy nestrávila noc. Hostinec patřil rodině Brownových již po několik generací. Dům to byl starý, ale čistý a dobře vedený.

Z mohutného rukávnicku vyňala knihu a norwichský šátek a zamířila po schodišti zpět do salonu. Ačkoli mohlo být sotva něco po druhé hodině odpolední, pan Brown již zavřel okenice. V krbu plál oheň a místnost ozařoval dostatek svící.

O hodinu později se zahřátá a osušená Grace pohroužila do četby *Madeliny*, nejnovějšího milostného románu z dílny Minerva Press. I přes venkovní hromobití uslyšela rachot kol dalšího blížícího se kočáru. Grace odložila knihu a uvažovala, kdo by ten nový příchozí mohl být.

Dveře hostince se rozlétly. Pár chvil poté k ní dolehly hlasy rozrušeného pana Browna a jakéhosi dalšího muže, podle tónu zajisté gentlemana.

Srdce jí poskočilo v hrudi. Worthington? Skutečně on? Neslyšela jeho hlas dobré čtyři roky, ale poznala by ho kdykoli.

Pootevřela dveře a opatrně vyhlédla ven. Byl to on. Jako debutantka po celou sezonu toužila, aby si ji vybral za ženu, ale od té doby ho nespatriila. Konečky tmavě hnědých, téměř černých vlasů měl promáčené tam, kde je jeho vysoký klobouk nedokázal ochránit před deštěm. Věděla, že kdyby se nyní otočil, spatřila by jiskřivé modré oči rámované dlouhými řasami.

„Nemohl byste se prostě zeptat onoho hosta v salonu, zda bych ho s ním mohl sdílet?“ ptal se právě Worthington domácího napjatým, avšak dosud zdvořilým tónem. Bezpochyby je promočený a chvěje se zimou. Ve vstupní hale bylo přinejlepším chladno.

V hlavě jí začal klíčit nápad. Grace odehnala obavy a rázně vykročila do chodby. „Pane Browne, bude mi potěšením povečeřet s jeho lordstvem.“

„Pokud jste si jistá, my...“

Šlehla po něm pohledem. Pokud by dodal mylady, jistě by to vzbudilo Worthingtonovu zvědavost. V žádném případě se nesmí dozvědět, kdo doopravdy je.

„Madam.“

Snažila se nedat najevo úlevu. „Ano. Až se jeho lordstvo převlékne, můžete nosit na stůl.“ Grace se směrem k Worthingtonovi neznatelně uklonila a vrátila se do salonu.

Zavřela za sebou dveře a opřela se o ně. Toto byla její příležitost, možná jediná, a ona se jí hodlala chopit.

Do čeho se to pouštíš, děvče? Přišla jsi snad o rozum? spílalo jí její svědomí.

Nikdo se to nedozví. Brown popře, že by tu vůbec kdy byla.

Jak chceš kázat dětem o vhodném chování, když přitom sama...

„Tak už dost,“ zamumlala Grace. „Kdy se mi naskytne další možnost? Jen řekni! Chci s ním jen strávit trochu času. Čemu to může uškodit?“

Z těžkého svrchníku hraběte Mattheuse z Worthingtonu kapala voda stejně jako prve z jeho klobouku. Kapky se pod jeho nohama slévaly do loužičky. Malý hostinec na něj neučinil nijak zvláštní dojem. I když kolem něj cestou do Londýna mnohokrát projížděl, nikdy se tu nezastavil. A nebýt toho počasí, neučinil by tak ani dnes.

„Mylorde, mohu ještě přiložit do krbu v hale,“ nabídl se hostinský. „Ovšem v salonku už mám jiného hosta.“

Hrabě se rozhlédl po poměrně rozlehlé místnosti. Okna drnčela i přes zavřené okenice. Dovnitř táhlo a hala byla prochladlá. „Byl byste tak laskav a požádal vašeho hosta, zda bych s ním nemohl po krátký čas sdílet salon?“

„To by nešlo, mylorde.“ Hostinský, starší než on, zavrtěl hlavou. „Mohu vám poslat jídlo do vašeho pokoje, ale není tam pořádný stůl. Jakmile se to tu prohřeje, bude v hale moc příjemně.“

Hrabě o tom upřímně pochyboval.

„Pane Browne...“

Matt se ohlédl za hlubším, seriózním hlasem ženy nepochybně z vyšší třídy. Domníval se, že bude patřit nějaké postarší dámě, snad nějaké guvernantce. V žádném případě nebyl připraven spatřit před sebou takovou krásu. Dříve než jí stačil aspoň poděkovat, žena jen lehce kývla hlavou a zavřela dveře.

„Zavedu vás do vašeho pokoje, mylordo,“ zabručel hostinský a popadl Mattovo zavazadlo.

„Děkuji vám. Těším se, až budu zase chvíli v suchu.“ V půlce schodiště se zarazil. Hlavou mu proběhla vzpomínka, objevila se a zase zmizela. Už ji někdy viděl, ale kde? V Londýně. Během sezony. Zavrtil hlavou, snad aby se vzpomínka mohla vybarvit, ale kde nic tu nic.

„Tudy, vaše lordstvo.“

„Už jdu.“ V mysli mu utkvěly hlavně její vlasy. Zářily jako právě vyražená zlatá guinea.

Hostinský před ním otevřel dveře na konci chodby. „Děkuji vám.“

„Pošlu za vámi chlapce s horkou vodou.“

„Budete velmi laskav.“

Brown začal rozdělovat oheň.

Matt neznal příliš mnoho žen, které by se uvolily sdílet salonek s někým úplně cizím. Pocit, že už se někde museli setkat, se přihlásil o to silněji. Kdo to ksakru může být?

„Tak to bychom měli, pane.“

Jakmile se za hostinským zavřely dveře, pustil se Matt do svlékání zmáčeného šatstva. Čím dříve se vrátí dolů, tím dříve se dozví, co je zač ta záhadná dáma.

Ani ne po půl hodině se Matt vypravil po schodech dolů a zaklepal na dveře salonku, než do něj vstoupil. Uklonil se. „Děkuji, že jste mi umožnila využít váš salonek a povečeřet s vámi. Dovolte, abych se představil. Worthington, k vašim službám.“

To neznělo ani trochu nadutě.

Téměř ho překvapilo, když se usmála a vstala, místo aby vzdorně zvedla nahoru ten svůj pěkný nosík. „Jak bych mohla odmítnout pomoci cestujícímu v nesnázích, když venku panuje tak příšerné počasí.“

Půvabná.

Toto jediné slovo vytanulo Mattovi na mysl, když žena uchopila táhlo zvonku. Ve chvíli, kdy vstoupil, bylo už na stole prostřeno na čaj. Posadila se a pokynula mu, aby se usadil naproti ní. „Prosím. Není třeba žádných formalit.“

Podala mu talíř a za pár chvil se objevilo děvče s konvicí zakrytou pestře zbarveným šitým poklopem, položilo ji na stůl a vytratilo se.

„Dáte si cukr?“ zeptala se žena a upírala na něj pohled zpoza dlouhých zlatavých řas.

Mattovi bylo zřejmé, že ačkoli jde bezpochyby o dámu z vyšších kruhů, nehodlá mu prozradit své jméno. „Rád, slečno...“

„Mléko nebo smetanu?“ vyhrkla místo odpovědi.

„Dva kousky cukru a kapku mléka, když budete tak laskavá.“

Nepatrně zvedla koutky svých plných rtů.

Rozhlédl se po místnosti, jako by cosi hledal. „Cestujete sama?“

Po tváři se jí rozlil ruměnec. Za takových okolností ostatně nebylo divu.

„Člověk zkrátka nepřinutí počasí, aby vyhovělo jeho záměrům.“ Prolesla to upjatě, jako by jí nebyla vhod ani otázka, ani počasí.

Na jejích dlouhých útlých prstech nebylo ani známky po snubním prstenu. Znovu se mu hlavou mihla letmá vzpomínka, jako by ji už někdy viděl. Jak by ale kterýkoli muž hodný toho jména mohl zapomenout na tak nádherné vlasy, zlatě a měděně se třpytící ve světle svící? Na ty vlasy se přece pamatoval. Zapomněl však její jméno. Její obočí, o něco tmavší než zlaté kadeře, vykreslovalo dokonalý oblouk a na okrajích se lehce zvedalo ke skráním. V životě neviděl nádhernější ženu.

Rád by přesně určil barvu jejích výrazných očí, ale panovalo přílišné šero.

Modré. Vida, aspoň něco. Teď ještě si vzpomenout na to ostatní. Zatraceně. Už ji někdy viděl, ale kde a kdy to bylo a proč si to nemůže připamatovat? Její ústa, tmavě rudá a maličko širší, než kázala móda,

vábila jeho zrak. Jakou chuť asi mají, jaký by asi byl dotyk těch měkkých rtů a odkud pramení ta náhlá touha?

Od chvíle, kdy se k ní Worthington připojil, měla Grace srdce až v krku. Za těch pár chvil, kdy se odebral převléci, si své pozvání snad tucetkrát rozmyslela.

Mattheus, hrabě z Worthingtonu.

Grace neodolala a přejela očima po jeho dokonalé postavě, jako by nestačily její stále jasné vzpomínky. Hrabě byl vysoký a ramenatý, kabát měl dokonale střižený, kravatu pečlivě uvázanou. Vždy dbal na dokonalý oděv. Nevěřila by, že se s ním ještě někdy setká, a pokud snad ano, pak nejspíše jako s ženatým mužem s kupou dětí. Když už se jí myšlenky zatoulaly tímto směrem – nenosí prsten, ale to neznamená, že by nemohl být ženatý... Ach, ale vždyť on právě něco říká.

„Slečno...?“

Ani teď mu neprozradila své jméno! Zvědavě se na ni zadíval. Grace přistoupila k táhlu zvonku, a když pár chvil nato vstoupila do místnosti dcera pana Browna, úlevou si oddechla.

Bude si muset počínat obratněji, pokud s ním chce... inu... Potlačila ruměncem rozlévající se jí po tvářích. „Prosím, posaďte se. Jsem ráda za vaši společnost.“

Takhle je to mnohem lepší. Pamatuj, že je ti pětadvacet, ne osmnáct.

Zdá se, že to nebude tak snadné, jak si Grace zprvu myslela.

Worthington usrkl čaje a sraštil téměř dokonale černé obočí. „Mimochodem chutný čaj na takový hostinec.“

„Moje vlastní směs. Beru si ji s sebou na cesty.“ Vezla ji s sebou jako dárek pro příbuznou, která se o Gracině čaji vždy pochvalně zmiňovala, avšak nikdy by si od ní nevzala celou plechovku.

Co má ale říct teď? Grace se už celou věčnost nebavila s žádným mužem, který nepocházel z její rodiny, až na svého vikáře, což ale obvykle nebývaly příjemné hovory. „Máte rodinu, která by se o vás mohla strachovat?“

„Jedině sestry a nevlastní matku a ty nevědí, kdy přesně se hodlám vrátit domů.“ Znovu se napil čaje. „Dovedu si představit, jak bude zne-
pokojená vaše rodina.“

Ve skutečnosti budou všichni vyděšení k smrti. Dávno už měla být doma, ale její příbuzné bylo smutno a potřebovala společnost. „Snad trochu.“

„Cestujete ještě daleko?“

Grace přes okraj svého šálku pozorně zkoumala jeho tvář. Měla pocit, že v jeho očích zahlédla záblesk nějaké vzpomínky. Očividně si ji však nevybavoval. Nepřekvapilo ji to. Naposledy se viděli před několika lety. Od toho jediného tance s ní nepochybně tančil s tisíci mladých žen. Každopádně však nechtěla, aby ji poznal. Její beztak složitý život by se tím jen zkomplikoval.

„Asi den cesty,“ odpověděla konečně. Pravdivá, avšak zavádějící odpověď. Potřebovala změnit směřování hovoru do bezpečnějších končin. „Co soudíte o postupu hovorů o mírové dohodě?“

Jeho pěkně tvarované rty se pohnuly v nepatrném úsměvu. „Mám za to, že se celá věc příliš dlouho táhne a že nová francouzská vláda není tak silná, jak by bylo záhodno.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a za okamžik vstoupil pan Brown v doprovodu jedné z mnoha svých dcer. „Přišel jsem sklidit čaj, pokud jste již dopili.“

Grace odtrhla oči od Worthingtonových úst. Panebože. Už předtím jí připadal fascinující, to ale nebylo nic proti tomu, co s jejím nitrem dělal teď. Musí se vzpamatovat. „Ano, prosím. Večeřet bychom chtěli v šest hodin.“

Pan Brown se uklonil. „Stane se, my...“

Vrhla na něho ostrý pohled.

„Madam.“

A dost. Jen ze samotné Worthingtonovy přítomnosti se jí rozbíhaly myšlenky do všech stran. Hostinský i jeho dcera odešli, dveře nechali

pootevřené. Její oči se setkaly s Worthingtonovým pevným pohledem. Nejspíš ho už nikdy neuvidí, a tak neuškodí pohovořit si s ním o věcech, které ji zajímaly. „Nemám nic proti hovorům o politice, jen byste snad měl předem vědět, že straním whigům.“

KAPITOLA DRUHÁ

Tou větou jako by mu hodila rukavici. Mattovi prolétlo hlavou, že je čeká zajímavý rozhovor. Kéž by si jen vzpomněl nebo přišel na to, co je ta dáma zač. Vše by pak bylo ještě lepší. „I já patřím k jejich příznivcům. Strana na levici.“

V jejích očích se potěšeně zablesklo. „Pak máme hodně témat k diskuzi...“

Během jídla i poté se jejich hovor stáčil k politice, filozofii a správě majetku. V podstatě se kromě počasí bavili snad o všem. Ani po několika hodinách jejich hovor neuvázl na mrtvém bodě. Matt si takto zajímavě nepopovídal bůhvíkolik měsíců, snad i let, a s ženou už vůbec ne. Věděla toho stejně nebo víc než kterýkoli muž, s nímž se kdy setkal. Ještě žádná žena ho nikdy tak nezaujala. Matta náhle popadla touha dozvědět se o ní víc.

„Jste stoupencem Mary Wollstonecraftové?“ zeptala se jej.

Naklonil se a opřel si lokty o stůl. „Bezvýhradným. Její názory na práva žen pokládám za nadmíru zajímavé a s potěšením sleduji, že se v politických kruzích stále častěji objevují přívrženci Wollstonecraftové i Benthamy.“

Po tváři jí prolétl stín. „Do Londýna jsem teď nějakou dobu nezavítala, ale udržuji s mými tamními přáteli čilou korespondenci.“

Snad právě teď přišla jeho příležitost. „Vaši přátelé zastávají stejné názory?“

„Většina z nich ano.“ V jejím hlase se objevila ostražitost.

„Pak bychom mohli mít společné známé.“

„Vstoupil jste do hnutí na podporu válečných veteránů?“

Kčertu! Nevyšlo to. „Ano.“

Hovořili pak o zvěstech ohledně různých návrhů. Měla opravdu přehled. Pohlédl na široké křeslo poblíž krbu. Na sedáku ležela kniha v plátěném obalu s mramorovým vzorem. „Není tamto jedna z těch romancí od Minervy?“

„Ano, je.“ Trochu vzdorně vystrčila bradu. „Pokládám je za vysloveně zábavné.“

Na základě předchozího hovoru by ji kdokoli mohl jen těžko podezřívat, že by si nechala plést hlavu romantickými příběhy. Měla stejný rozhled jako kterákoli přemoudřelá „modrá punčocha“, na rozdíl od nich se však nevyjadřovala jízlivě. „Čte je má nevlastní matka. Jen se je snaží skrývat před mými sestrami.“ Matt se usmál. „Nemám dojem, že se jí to vždy daří.“

Usmála se a zlehka naklonila hlavu na stranu. Jako nějaké zvědavé ptáčátko. „A vy, mylordě?“

Již poněkolikáté onoho večera jej napadlo, jaké by asi bylo políbit ji. Zlehka stisknout zuby plný spodní ret. Byla krásná, inteligentní a teď bylo třeba zodpovědět její otázku. Ksakru, kéž by tak některou z těch knih býval četl. „Dosud nikoli.“

„Mohly by vás zaujmout. Leckterým gentlemanům se líbí také.“

„Pokud ji doporučujete vy, bezpochyby si alespoň jednu přečtu.“

Roztomile se začervenala jakoby potěšením, že snad získala jednoho možného konvertitu.

Ani se nenadál a hodiny odbily půl šestou.

Povstal, když viděl, že se zvedá od stolu. „Musím se upravit k večeři.“

„Jistě. Brzy se k vám zde opět připojím.“

Vyšla z místnosti. Matt si nalil brandy z karafy na odkládacím stole. Ještě nikdy ho žádná žena nepřitahovala tak silně jako tato záhadná dáma. Prakticky na vše měli stejný náhled, a pokud se na něčem neshodli, dokázala své výhrady sdělit jasně a s inteligencí.

Jak má ale zatraceně zjistit její jméno a postavení? Jedinou možnost spatřoval v nabídnutí doprovodu, až se zítra vydá k domovu, pokud se počasí umoudří. Ale co když odmítne? Mohl by ji sledovat. Jedním douškem vypil sklenici. Všechno v něm volalo po tom, aby se jí dvořil.

Grace za sebou zavřela dveře svého pokoje a opřela se o ně. Tolik let pro ni Matt Worthington nebyl nic víc než poblouznění, ovšem nyní se v jejích očích rychle stával čímśi víc. Uplynulo mnoho let od doby, kdy si naposledy dovolila cítit vztek nad tím, co jí osud přichystal. Konečně by také jednou mohla udělat něco jen pro sebe. Neodjede odsud, neopustí ho, aniž pozná, co znamená prožít rozkoš s mužem.

Co kdyby to někdo zjistil? Chceš, aby všechno, o co jsi usilovala, bylo ztraceno? ohlásilo se její svědomí právě v okamžiku, kdy Grace nabyla pocitu, že už vše vzdalo.

Přestože byla neustále obklopená svou rodinou, mívala Grace občas pocit, že je k zoufání sama. Nikdy se nepřenesla přes to, že se nemůže vdát. „Copak nemůžu zažít aspoň trochu radosti? Nechci víc než jednu noc. Jednu noc, která ve mně přetrvá do konce života, víc než žádám.“

Nic než lehkomyšlnost!

„Tak at!“ Ruce se jí třáslы a žaludek svíral. Kéž by jen nebyla tak neznalá.

A co se týče tvých velkých plánů, posmívalo se jí svědomí, *vždyť ani nevíš, jak takovou věc zařídit.*

„Jsem si jistá, že mi v tom pomůže. Přece to nemůže být nijak složitě.“

Pozná tě. A co si potom počneš?

„Nepozná. Kromě jediného tance, kdy ho lady Bellamnyová navedla, aby mě vyzval, mi nevěnoval pohled. Byla jsem pro něho jen jedna z mnoha dívek, které se toho roku prvně ocitly ve společnosti.“ Nepochybovala, že neví, co je zač.

Jak myslíš. A co když otěhotníš?

„Přestaneš už? Musí to být osud. Jak je asi pravděpodobné, že se oba ocitneme ve stejnou chvíli v liduprázdném hostinci?“

Konečně se Grace přestala dohadovat sama se sebou a s lítostí, že nemá nic hezčího na sebe, přešla k umyvadlu umýt si ruce. Když se pak vrátila do salonku, objednala si víno. Než se k ní Worthington vrátil, zjitřené nervy se jí už poněkud zklidnily, a i svědomí se rozhodlo, že její cestu do záhuby bude sledovat jen zpozzdálí.

Převlékl si košili, ale oblek si nechal. „Omlouvám se, že večerím v holinkách.“

„Nijak mi to nevadí.“ Podala mu sklenici klaretu. „Sám vidíte, že ani já s sebou nevezu jiné oblečení. Vždyť jsem se měla vrátit ještě tentýž večer.“

„Také jsem předpokládal, že už budu doma, proto jsem poslal komorníka se vši výbavou napřed.“ Věnoval jí posmutnělý úsměv. „Poučení pro příště, nechávat si nezbytné věci u sebe.“ Napil se. „Skutečně výtečný klaret.“

„Ano, pan Brown tu má dobře zásobený sklep.“

Ráda by Worthingtonovi prozradila víc. Vyprávěla by mu, že je sem vozíval její otec právě kvůli zdejšímu výbornému vínu. Řekla by mu o svých nynějších potížích. Jenže než se stačila prozradit, otevřely se naštěstí dveře a do salonku vstoupil pan Brown s jedním ze svých synů, oba se zakrytými tácy v rukou.

Matt ucítil vůni saturejky a zakručelo mu v břiše.

„Má děvčata měla za to, že by vám mohl pro začátek přijít vhod talíř husté houbové polévky. Potom tu máme kýtu ze zvěřiny se zelenými fazolkami.“ Než stačil domluvit, na stole a odkládacím stolku už bylo prostřeno. „A tady máme piškotový zákusek s želé.“

Matt pokynul dámě, aby si sama nabídla z vystavených pokrmů, a teprve poté si sám naložil na talíř. Několik minut jedli mlčky. Matt proto, že měl hlad jako vlk. Ona proto, že se podle všeho styděla. Nebylo ostatně divu. Nejspíš dosud nejedla takto sama v přítomnosti muže.

„Musím uznat, že na první pohled se mi tento hostinec příliš nezdál, ale zdejší jídlo a víno jeho zchátralost do jisté míry vynahrazují.“

„Mně to tu vždy přišlo docela útulné.“

Způsob, jakým olizovala lžičku, kterou si nabrala šlehačku z piškotového dortu, mu přišel okouzlující a líbezný. „Myslím, že s vámi souhlasím.“

Zeptal se jí, co soudí o jisté pokusné farmě v Norfolku, a překvapilo jej, že toho o ní ví tolik, co on. Hodiny ubíhaly stejně rychle jako prve. Brzy odbila desátá a Grace vstala.

Matt povstal také v očekávání, že se žena spěšně rozloučí. Místo aby však udělala pukrle a zamířila ke dveřím, zůstala stát proti němu a v očekávání se mu zahleděla přímo do očí. Nic víc nepotřeboval.

Váhavě zvedl ruku a prsty ji pomalu pohladil po tváři. V životě po žádné ženě tolik netoužil. *Jak by se zachovala, kdyby ji teď políbil?* Na jednu přestalo záležet, odkud nebo kdo je. Byla jeho. V hloubi duše věděl, že je to tak. Osud zařídil tu bouři a poslal mu ji do cesty, aby ji našel a vzal si ji.

Učinila krůček k němu. Jeho prst přitom nepřestal sledovat linku její brady. A znovu zkrátila vzdálenost mezi nimi.

Jako když člověk chytá do ruky pstruha, jen odměna je mnohem sladší.

Worthington byl přesně takový, jak si Grace představovala, a nyní... nyní i kdyby snad chtěla vzdorovat, nedokázala by to. Potlačila vzrůstající úzkost. Její plán se začínal naplňovat, už nebylo proč se strachovat. A vůbec, jak by jejímu osamělému životu prospělo, kdyby zůstala navždy panna?

Jeho oči ji propalovaly. Toužila po něm. Cítit tak jeho ústa na svých, jeho dlaně na svém těle. Co víc jí ještě mohl dát, nevěděla, ale chtěla, aby jí to předvedl. Poté ji jednou paží objal kolem pasu a přitáhl si ji o další kousek k sobě. Položil jí dlaň na tvář a svým poněkud drsným palcem jí přešel po rtech. Vše se dělo přesně tak, jak vždy chtěla. Čeká ji nejúžasnější noc jejího života.

„Jste mimořádná žena,“ pronesl hlubokým, smyslným hlasem.

Páteří jí probíhalo příjemné chvění. Nevěřila, že by jí někdy nějaký muž mohl říkat taková slova. Rozhodla se – anebo osud – správně.

Naklonil hlavu a zlehka přitiskl rty k jejím.

Opatrně mu položila jednu ruku na rameno. Vzal ji za druhou a pohybem ji přiměl, aby jej oběma pažemi objala kolem krku. Když si pak jazykem začal hledat cestu mezi jejími rty, nevěděla, co si počít, a tak je lehce vyšpulila. Usmál se, ale nepřerušil kontakt. Že by snad něco pokazila? Nesmí dopustit, aby přestal.

Domníval se, že tak smělá dáma, která jej bez okolků pozvala dovnitř salonku, bude zkušenější. Jenže nebyla a jemu z toho z důvodu, jemuž nerozuměl, plesalo srdce v hrudi. Jako by čekala právě na něho.

Matt zvedl hlavu a pohlédl jí do očí. „Vás dosud nikdo nelíbal?“

Po tvářích se jí rozlila červeň. „Je to... Je to tolik znát?“

„Ne.“ Totiž ano, ale neřekne jí to.

Sklopila dlouhé husté řasy a její nečekaná stydlivost ho odzbrojila. „Jste úžasná.“

Znovu k němu pozvedla tvář. Naklonil se k ní a nasál její lehkou kořeněnou vůni, tak odlišnou od květinových parfémů, jež používaly ostatní ženy. Vzal její tvář do dlaní a znovu ji políbil, jemně ji kousl do plného spodního rtu, čímž ji přiměl pootevřít proti němu ústa.

V té chvíli její váhavost zmizela. Tiskla se k němu a polibky mu vracela s mnohem větším elánem. Zatímco ji hladil po zádech, prsty se nedočkavě zastavovaly na tkanicích, aby je užuž povolily, ale pak je zase odtáhl. Příliš moc, příliš rychle. Tato dáma byla mezi všemi ženami, které kdy poznal, zcela výjimečná, a Matt se musel ujistit, že ji svým počínáním nevystraší.

Vzdychla a jako by poklesla v kolenou.

Dva z jeho dobrých přátel se před nedávnem oženili a bylo načase, aby je následoval. Kdysi před lety nevěřil, když mu Marcus vyprávěl, jak se do Phoebe zamiloval na první pohled. Teď už ano.

Matt neměl bratry a čas, kdy by měl vstoupit do manželství, už uplynul. V posledních měsících ho stále častěji přepadala myšlenka, že by se měl se vši vážností poohlédnout po budoucí ženě. Nejraději by se nahlas rozesmál. V životě by ho nenapadlo, že by svou budoucí manželku mohl potkat v zastrčeném hostinci, v němž zůstali oba uvězněni. Přitiskl ji k sobě ještě blíže. Ať už byla kdokoli, byla jeho. Jen kdyby mu tak chtěla prozradit své jméno. Napadlo ho odhodit veškeré dobré vychování a zkrátka se jí na ně zeptat. Měl však strach, že by před ním mohla prchnout. Co na tom ostatně záleží, říkal si, vždyť má ještě celý život na to, aby ji skutečně poznal.

Předpokládal, že s žádostí o ruku či zjištěním, na koho se má obrátit o svolení se o ni ucházet, bude muset počkat do zítřka. Její rysy, způsob vedení hovoru a zralé křivky jejího těla mu prozrazovaly, že se nejedná o úplně mladou ženu. Tím lépe, bude-li ji moci požádat napřímo.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Odtáhl se od ní a o krok ustoupil. „Ano?“

Dveře se otevřely a objevila se v nich hlava pana Browna. „Mylorde, myla... ehm, madam. Vaše pokoje jsou připravené. Jedna z mých dcer vložila do peřin ohřívadlo s horkými cihlami.“

Když ji Matt pustil, obrátila se zády ke dveřím a čelem ke krbu, a vyřízení záležitosti s hostinským nechala na něm. „Děkuji vám, Browne.“

„Zazvoňte, kdybyste cokoli potřebovali, někdo za vámi okamžitě přijde.“

„Ještě jednou děkuji.“ Matt zavřel dveře.

Udělal dva rychlé kroky a už stál u ní. Položil jí prst na bradu a zdvihl jí obličej k sobě. „Doprovodím vás do vašeho pokoje.“

Přikývla. I v matném světle svící viděl touhu sršící z jejích očí. Kéž by si ji mohl odvést rovnou k sobě, ale na to bude dost času, až proběhnou zásnuby.

Opustil ji u dveří její ložnice a sám zamířil do svého pokoje na opačné straně chodby.

Matt si s potěšením všiml karafy s brandy stojící na nočním stolku. Svlékl se a navlékl si obstojný tmavě zelený vlněný župan, který mu tu zanechal hostinský. Chvilí stál a díval se do ohně, v prstech obracel sklenici a dumal, jakými slovy ji má požádat o ruku. A asi by také nebylo od věci zjistit, jak se jmenuje.

Grace nemohla uvěřit, že ji napřed takhle líbá a pak ji nechá stát u dveří ložnice. Dobrý bože, vždyť se na něj úplně vrhala.

Tak vidíš, nemá o tebe zájem, vysmívalo se jí její svědomí.

„To tedy má! Poznala... Poznala jsem to z jeho... z jeho polibků.“

Proč jen musí být Worthington až *takový* gentleman? V tuhle chvíli se jí to moc nehodilo. Také jí to mohl celé trochu usnadnit. Po všem, co říkal, po všech těch polibcích – jak ji mohl nechat jen tak stát na chodbě? Je zřejmé, že pokud chce dnes zažít svou noc, bude muset něco podniknout. Jinak to nepůjde. Musí jít za ním.

Zavolala služebnou a svlékla se. Najít kuráž jí pomohla další sklenice vína a několik minut osamění. Poté si přes ramena přehodila plášť a vyšla z pokoje na chodbu.

Zpod dveří na opačné straně chodby naštěstí vycházelo světlo. Musí to být jeho pokoj. Vždyť kromě jejího služebnictva, které spí o patro výš nebo ve stájích, jsou s Worthingtonem jediní dva hosté.

Během těch několika málo kroků ke dveřím jeho pokoje ji do chodidel studila stará ošlapaná podlahová prkna. Grace se zhluboka nadechla a odehnala paniku, která ji málem přemohla. Ne, jistěže ji neodmítne. Zaklepal na dveře a vstoupila.

Potěšený výraz v jeho tváři jí napověděl, že se nemýlila. Chce ji. Chce ji každou pídí svého těla, přesně jak si přála.

KAPITOLA TŘETÍ

Matt podle závanu chladného vzduchu poznal, že se dveře otevřely. Otočil se a srdce mu zaplavila radost. Díkybohu!

Zpod vlněného přehozy, který si jeho dáma obtočila kolem těla, vykukovala sněhobílá noční košilka. Dlouhé vlasy měla rozpuštěné, vlnily se jí z ramen až k pasu. Na rtech jí hrál neznatelný, bázlivý úsměv. Ač očividně nervózní, odvážila se za ním přijít.

Hlavou mu prolétlo, co vše museli jeho přátelé podstoupit, než vše dotáhli až ke svatbě, a usmál se. Tohle budou bezpochyby ty nejkratší námluvy v dějinách lidstva. Jemu stačilo jen zajet se ukrýt před bouří do hostince.

Začervenala se. „Mohu... Mohu dál?“

Tři rychlé kroky a stál před ní. „Ano.“ *Dál do mého života, mého domu, mého srdce.* Zčásti ani nemohl uvěřit, že je skutečně tady. „Ano, můžete dál.“

Když ji zvedl do náruče, přehoz halicí její tělo se sesunul a skončil na podlaze. Matt ji políbil a zadíval se jí do očí. Potom ji přenesl ke své prostorné posteli a opatrně ji postavil vedle ní. Jeho prsty se váhavě zastavily nad krajkami její noční košilky a rozechvěly se v očekávání. „Smím?“

Jeho dáma k němu zvedla hlavu. „Ano.“

Povolil kličku na stuze a precizně utkaný mušelín se jí svezl k bokům. Matt ztratil dech. Vlasy zakrývaly vše až na narůžovělé hroty jejich obdařených slonovinově bílých ňader. Jako by ho volaly, aby je okusil, aby se jim obdivoval. Existovala snad kdy na zemi dokonalejší

žena? Přisál se jí ke rtům a zároveň jí stahoval zbytek šatu až k pasu. Ustoupil vzad, její boky se vyloupily na světlo a ukázal se zlatý trojúhelník pokrývající její klín.

Moje, dnes v noci a navždy.

Odsunul pokrývku stranou, znovu ji zvedl a položil doprostřed postele. Svlékl si svůj noční oděv a posunul se vedle ní. Tato noc, kdy se budou poprvé milovat, pro ni musí být dokonalá.

Matt se na chvíli zarazil. Snad by ji měl požádat o ruku předtím, než se budou milovat. Ne, lepší bude udělat to jako první věc hned ráno. Musí jí přece být jasné, že to má v úmyslu, jinak by za ním nikdy takto nepřišla.

Jeho dáma mezitím ležela bez hnutí a pozorovala ho rozšířenými tmavými očima, zatímco dlaněmi opisoval křivky jejího těla. Musel se jí dotknout všude, aby se ujistil, že je skutečně tady. *Jedno tělo, jedna duše.*

„Jste nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“

Zlehka se usmála a zachvěla se.

„Nemějte strach. Budu opatrný.“ Položil se vedle ní a vedl ji, aby se ho dotýkala také, přitom ji zlehka líbal na krku a sjížděl k dokonalým oblínám jejích řader. Pak hladil její bradavky, které se přitom stáhly do pevných pupenů, po chvíli jednu vložil do úst, sál ji a laskal jazykem. Zachvěla se a přitiskla se k němu. Zatímco se polibky přibližoval k něžnému chmýří mezi jejíma nohama, začala vzdychat. S pocitem vítěze zaznamenal, že jej očekává rozpálená a vlhká.

Ze rtů se jí vydral tichý sten, ale nestáhla se.

Když se jeho jazyk pomalu zabořil do jejího klína a propracovával si cestu vpřed, vykřikla a prohnula se na posteli. Tělo se jí chvělo touhou. Matt sál její lahodnou vůni. V životě mu potěšení ženy nepřineslo takové uspokojení. Snad je to tím, že tato žena bude jedinou, již bude po zbytek svého života rozkoš poskytovat.

Grace zaznamenala jeho svalnatou ochlupenou hrud'. Bez oblečení

působila ještě úchvatněji. Když z ní stáhnul košilku, musela potlačit stud, ovšem teď nebylo proč dávat na odiv panenskou cudnost. Má-li zažít jedinou noc vášně, chtěla mít všechno, i když netušila, co to obnáší.

Bude muset věřit, že ji povede správně.

Když jí ale řekl, jak nádherná mu připadá, srdce jí poskočilo.

Pousmál se a zadíval se na ni. „Dotkněte se mě, jestli chcete.“

Vztáhla ruku, položila mu ji na hrud' a nemohla zabránit prstům, aby se nezačaly probírat tmavými zvlněnými chlupy. Byly jemné, zato hrud' měl pevnou, mnohem pevnější než ona. Občas zahlédla nějakého muže na poli bez košile, ale žádný nevypadal jako Worthington.

Něžně ji líbal a hladil ji po celém těle. Pod jeho dlaněmi, mnohem hrubšími než její, se jí tělo při každém pohlazení rozpalovalo. Nikdy by si nepomyslela, jak příjemný může být dotyk jiného člověka. Dotyk muže. Dech se jí zadržával, když Worthington zasypal polibky každé místo, jehož se dotkl.

„Má paní,“ šeptal. „Má lásko.“

Má lásko? Do očí se jí pokusily prodrat slzy, ale odehnala je mrkáním pryč. Kéž by to byla pravda, ale i kdyby si snad dovolila hýčkat myšlenku na společný život, on by nechtěl převzít její závazky. Dnes na takové věci myslet nehodlá. Určitě jsou to jen slova, která muži v takových okamžicích ženám říkají. Co na tom ostatně záleží, vždyť teď zažívá právě to, co chce.

Nechala ho, aby znovu získal celou její pozornost, a jak se přes ni přelévaly vlny napětí, začala vzdychat. Uvnitř těla jí narůstala touha, zaplavila ji a otupila její smysly. Hrud' ji tížila, bradavky ztuhly tak, až bolely. Worthington po nich něžně přejížděl palci. Odtáhl od ní hlavu, ale Grace by ráda, aby v polibku pokračoval. Worthington však vzal hrot jejího ňadra do úst a začal jej sát. Vjem, jaký potom následoval, neucítla nikdy v životě. Jako by se ocitla v nebi. Přesunul se k druhému ňadru a poté polibky lehkými jako pápěří pokračoval po jejím těle

dolů až k citlivému místu mezi jejíma nohama. Když je zlehka olízl, zaúpěla. Jen ať proboha pokračuje!

Její boky se k němu samy zvedly, ale on je opět položil na postel. Její tělo jako by vědělo lépe než ona sama, jak si počínat.

„Ještě ne, má drahá. Ale dočkáte se.“ Hlas měl hluboký, opojný.

Hlavou trhala ze strany na stranu. Tělo se jí napjalo, a když už si myslela, že to dál nevydrží, začaly ji zaplavovat vlny rozkoše. Srdce jí tlouklo tak hlasitě, že je sama slyšela.

Worthington vydal sten, s ladnou elegancí se opět položil vedle ní a vyžádal si další polibek. Tentokrát však chutnal odlišně. V jeho vzrůstající vůni cítila ještě nějakou další, novou vrstvu.

Worthington se natáhl po sklence, usrkl a nabídl také jí. „Je to brandy.“

„Děkuji.“

Pomohl jí posadit se a Grace si dopřála doušek ostré pálenky. *Na kuráž.*

Worthington ji přitom pozoroval. Místo mezi jejími stehny pulzovalo. „Jste si jistá, že chcete pokračovat dál, má láska?“

Jak by mohla nechtít? Část jejího já ještě zůstávala nenaplněná a ona měla jen tuto noc, která jí měla vydržet po zbytek života. „Ano, určitě ano.“

Jeho hluboký hlas zněl konejšivě. „Řekněte mi, pokud mám přestat.“

Přestat? *Nikdy.* Ne, když už zašla tak daleko. „Nepřestávejte.“

Tvrkými rty laskal její ústa, jazykem se toulal mezi jejími zuby. Zavzdychala a vyšla mu vstříc svým jazykem. Prsty si pohrával se vstupem do jejího těla a jeden z nich se ocitl uvnitř. Jako by se tam rozhořel požár, a když vykřikla, umlčel ji polibkem. Nikdy necítila nic tak krásného, tak správného.

Worthington se tiše usmál, jako kdyby mu to přinášelo stejné potěšení jako jí. Grace cítila, jak je v místě jeho dotyků vlhká, a přemýšlela proč. Worthington na ní nalehl tělem a pomalu do ní vstoupil. Přirazil

a jí tělem projela ostrá bolest. Přestal se hýbat. Rty přejížděl po jejích, plnil jí ústa, a její smysly se ocitaly v pekelném víru.

Grace spaloval tak mocný žár, že nedokázala než reagovat stejně, snažit se uspokojit jeho potřebu tak jako on tu její. Laskal její ňadra a ona sténala pod polibky a chtěla pořád víc.

Když od ní odtáhl rty, už byl celý uvnitř a opatrně přirážel.

„Jak se cítíte, jste v pořádku?“ zamručel.

„Ano, cítím se...“ Grace nedokázala nalézt správná slova. Bolest ustoupila a on, jeho tělo se jí celé zmocnilo. Nikdy nepoznala takové štěstí.

„Milovaná, doufám. A pocítíte ještě víc. Slibuji. Obejměte mě nohama.“

Učinila, o co ji požádal, a on si ji vzal ještě hlouběji. Plameny tančily a Grace se zmítala v nich. Ocitla se v bouři, stejné jako ta zuřící venku za okny, ta uvnitř však sálala horkem a hrozila výbuchem. Jako by jejím tělem náhle prostoupily jiskry.

Budu vám dávat rozkoš po zbytek vašeho života, měla pocit, že jej slyší vyslovit.

Matt polibkem umlčel její výkřik. Stehny ho sevřela jako ve svěráku, její pochva se kolem něho obehnula, zatímco ustal v beznadějně snaze oddálit konec. Ještě jednou se ponořil hlouběji a vyvrcholil. Jeho dáma zůstala ležet přimknutá k němu a teprve pomalu se začala uvolňovat. Poséval jí vlasy něžnými polibky. Ta úžasná žena byla jeho.

Prve, než vyšli nahoru po schodech, se rozhodl vzít si ji za ženu, protože potřeboval manželku a ona byla přesně taková, jakou hledal. Nyní věděl, že by bez ní nemohl dál spokojeně žít. Musí s ní strávit zbytek života. Svatba bude v tom okamžiku, kdy zařídí vše potřebné, a pak už je nic nerozdělí.

Matt si ji posunul k sobě, na místo, které jí bude náležet po zbytek jejich životů. „Spěte, má láska.“

Slzy ji dusily. Grace chtěla Worthingtonovi něco říct, ale nedokázala to. Vše provedl dokonale. Ještě lépe, než si kdy dokázala vysnit. Byla ale bláhová, pokud si myslela, že se mu může odevzdat bez následků. Navíc netušila, že se zamiluje. A co hůř, on ji nazýval svou láskou, jako by to myslel vážně. Srdce se jí trhalo na kusy a bolest v hrudi narůstala. I kdyby ji snad miloval, nikam to nemůže vést; dala slib a vdát se nemůže.

Za několik hodin probudil Grace paprsek světla deroucí se dovnitř oknem. Vzduch zůstal nehybný. Nebem těsně před rozbřeskem stále poblikávaly hvězdy. Bouře byla tatam a Grace ležela přitisknutá k Worthingtonovu boku, v teple a bezpečí. Chtěla by tak zůstat do konce života. A přesto musela pryč. Vyklouznout z postele bylo složitější, než si myslela. Worthington byl o tolik větší a ona se musela vyprostit z prohlubně matrace. Když k ní vztáhl ruku, pomyslela si, že se probudil. Ztuhla, dokud neuslyšela tiché oddychování.

Ve spěchu si oblékla noční košilku, přehodila přes sebe pléd a zavázala jej. Pohlédla na postel, aby si vryla do paměti Worthingtonovy výrazné rysy. Tak ráda by ho zkusila ještě naposledy políbit nebo se ho alespoň dotknout.

Potichu, jak jen mohla, se vrátila do svého pokoje. Odhadla, že může být čtvrtá hodina ranní. Umyla se a oblékla se tak úpravně, jak za daných okolností šlo, a teprve pak zazvonila na služebnou.

Ozvalo se tiché zaklepání a vešla Susan, která si mnula nevyspalé oči. „Ano, má paní?“

Grace na ni vrhla omluvný pohled. Kéž by si jen bývala vzala šaty se zapínáním vepředu. „Prosím, jen mi zavaž tkanice a pak se vrať do postele. Mrzí mě, že tě volám tak časně, ale musím odjet. Prosím, řekni svému otci, že odjíždíme.“

Několik minut poté už se Grace objevila v přízemí. Pan Brown jí podal hrnek s čajem. „Mylady, bylo by nám ctí, kdybyste u nás ještě posnídala.“

Grace si vzala hrnek a usmála se, ale zavrtěla hlavou. „Děkuji, ale musím se vrátit domů. Má rodina bude mít obavy.“

„Počkejte chvíli, přinesu vám chléb a sýr. Můžete posnídat cestou.“

Navzdory vydatné večeři měla Grace překvapivý hlad. „Děkuji vám.“

Krátce poté již vyšla dveřmi na zamrzlý dvůr a vykročila ke kočáru. Zemi pokrývala tlustá námraza a okenní tabulky pomaloval mráz. Měsíc jim naštěstí jasně svítil na cestu.

Její podkoní jí pomohl do kočáru a za pár okamžiků už byli na cestě. „Do Stanwood Hall dorazíme ještě před svítáním, mylady.“

Grace se otočila na Neepa a přitáhla si kabát k tělu. „Děkuji. Snídali jste vůbec něco?“

„Trochu chleba a šunku. Na cestu zpátky to stačí.“

Grace přikývla a opřela se o měkké, avšak vymrzlé čalounění sedáku. Byla ráda za svůj kabát a nahřáté cihly pod nohama.

Kočár uháněl vpřed a ona ještě jednou vyhlédla z okénka směrem k ložnici v prvním patře, kde spal Worthington. Jediný muž, s nímž kdy chtěla zažít milování, a zažila, jenže už je na vše pozdě. Při pomyšlení na jeho pevné objetí se pokusila zadržet slzy, ale nakonec jí stejně tekly po tvářích kvůli všemu, co by mohlo být, a nikdy se nemůže splnit.

Za něco málo přes hodinu odbočili na příjezdovou cestu panství Stanwood Hall. Setřela z tváře všechny stopy zármutku a nasadila široký úsměv, který skryje její trápení.

Vstoupila do rozlehlé, vzdušné georgiánské haly, kde ji pln obav přivítal její majordomus Royston a odebral jí kabát. Pár chvil poté jí k uším dolehl veselý ryk šesti dětí ve věku od osmnácti do pěti let. Nastala vřava, v níž k ní doléhala jejich úzkostná slova.

Měla vědět, jak se o ni budou bát, když se opozdí. „Co jste tak časné na nohou? No tak, ještě jsem ani neposnídala. Nechte mě najíst, a až se všichni utišíte, povím vám, co mě tak zdrželo.“

Odvedli ji do jídelny k snídani.

Osmnáctiletá Charlotte jí podala šálek čaje, zatímco čtrnáctiletý Walter naložil jídlo na talíř a přinesl ho ke stolu. Dvojčata Alice a Eleanor ve věku dvanácti let seděla spolu s osmiletým Philipem u stolu, sledovali ji a čekali. Nejmladší, pětiletá Mary se jí vyšplhala do klína. Chyběl tu pouze Charlie, nyní hrabě ze Stanwoodu, který pobýval v Etonu.

„Myslela jsem, že jsi odešla pryč tak jako maminka,“ řekla Mary a spodní ret se jí chvěl.

Grace k sobě nejmladší sestru pevně přivinula. „Nemáš se čeho bát. Už jsem u tebe.“

Ukousla kousek toustu a dopřála si doušek čaje. Poté si nakázala zachovat klid a obrnila se vůči jejich otázkám. Nikdo z nich nemá o Worthingtonovi ani tušení a nikdo ji nemůže z ničeho podezírat. „Cestou od sestřenky Anne mě zastihla bouřka. Naštěstí jsme byli ne-daleko hostince a mohli jsme se schovat. Nic dalšího zajímavého se nestalo. Byl to jen takový nudný krátký výlet.“ Nudný až na setkání s Worthingtonem, v jehož náruči prožila nejkrásnější noc v životě. „Máme teď před sebou tři týdny, než vyrazíme do Londýna. Očekávám, že budete všichni hodní, abychom zvládli odjet včas. Roystone,“ obrátila se na majordoma, „přišla nějaká pošta?“

„Ano, mylady. Položil jsem ji na stolek ve studovně.“

Grace pohlédla přes stůl. „Charlotte, za hodinu bych s tebou potřebovala něco probrat. Jestli už jsi po snídani, běž prosím cvičit zpěv nebo hru na klavír, než pro tebe pošlu. Vy ostatní máte také svou výuku.“

Nato všichni vstali od stolu a v místnosti zavládl klid. Zůstala s ní jen její sestřenice Jane, která jí už čtyři roky dělala společnici.

Jane se na Grace zkoumavě zadívala. „Grace, vypadáš unaveně. Špatně jsi spala?“

„Na to, jaká byla bouřka, ještě docela dobře. Řekla bych, že až se umyju a převléknu, budu vypadat víc k světu.“

Její sestřenice se mírně usmála. „Jistě. Tím to asi bude. Už jsi uvažovala o tom, že by ses opět vrátila do společnosti? Byla by škoda, kdybys přišla o všechnu zábavu.“

Grace pevně stiskla rty. Od chvíle, kdy její matka zemřela při porodu i s novorozencem, se během plesové sezony v Londýně neukázala. „K čemu by to bylo. Než bude Charliemu jednadvacet a bude moci převzít opatrovnictví dětí, nemůžu se stejně provdat. A to nastane až za pět let. I pak mu budu muset s výchovou dětí pomáhat.“ Zavrtěla hlavou. „Až půjde do společnosti Mary, a pokud bude mít nějaký gentleman zájem o starou pannu, budu o tom snad uvažovat. Do té doby budu chodit na čaje a podobná povyražení, nikoli na plesy. Ty a tetička Herndonová si ale užívejte zábavy, co hrdlo ráčí. Bude ostatně Charlotte uvádět do společnosti, takže se musí účastnit každé události.“

Jane si odfrkla. „Jistě, zatímco ty budeš chodit do salonu lady Thornhillové.“

Lady Thornhillová vedla nejzajímavější salon určený pro vyšší společnost, kam zvala umělce, spisovatele a filozofy. Grace uchopila konvici a nalila si čaj. „Snad ano. Možná zajdu i na shromáždění některých politických stran.“

Její sestřenice vstala. „Nechám tě teď o samotě. Určitě toho máš spoustu na práci.“

Jane byla laskavá a skromná bytost. Už jí táhlo na čtyřicítku a ve světlých vlasech se jí začínaly objevovat šediny. Od chvíle, kdy na moři přišla o svou lásku, nikdy nepropadla pokušení znovu se provdat. Snad by mohla někoho potkat během letošní sezony, ovšem pak by si Grace musela hledat novou společnici.

Z haly se ozvalo hluboké štěkání a do jídelny vtrhla roční německá doga, za kterou vlál lokaj. Fena našla svou paničku a položila Grace na paži svou velkou hlavu.

„Dobré jitro, Daisy, stýskalo se ti po mně?“ Grace pohlédla na lo-

kaje. „Mám se ptát, jak pokračuje výcvik chůze na vodítku, nebo raději ne?“

Lokaj pokrčil rameny. „Dokud vás nezaslechla, počínali jsme si ob-
stojně.“

Grace pohladila fenu po hlavě a promnula její měkké uši. „Jestli se
nenaучíš chodit na vodítku, budeme tě nechávat doma.“

Daisy se na ni úkosem podívala a pak svou pozornost zaměřila na
hovězí na talíři na stole.

Grace se usmála. Možná je na toho psa až příliš mírná. „Ne. Ze stolu
tě jíst nenechám.“

Daisy na ni znovu upřela prosebný pohled.

„Ty jsi vážně nenapravitelná.“ Grace dojedla zbytek vajíčka a pak jí
podala kousek masa. „Běž si najít nějakou zábavu, ale hlavně při tom
nic nevyved'. Já se musím převléct.“

Daisy s vrtícím ocasem doprovodila svou paničku do jejího pokoje
a lokaje táhla za sebou na vodítku. Grace odevzdaně vzdychla. „Georgi,
můžeš mi ji tady na chvíli nechat.“

Lokaj se uklonil. „Děkuji, má paní. Chůzi na vodítku budeme tedy
cvičit později.“

Grace pohlédla na Daisy a zamračila se. „Tak tedy pojď, ale koukej
se chovat slušně.“

Než potom dopověděla své služebné Boltonové, proč se zdržela, hor-
ká koupel již byla připravena.

Ponořila se do teplé vody a ucítila, že ji bolí svaly, o jejichž existenci
do milování s Worthingtonem neměla ani tušení. Sevřelo se jí hrdlo,
ale zakázala si zase se rozplakat. Dostala, co chtěla, ba dokonce mno-
hem víc, než očekávala. Bude jí muset stačit šťastná a láskyplná vzpo-
mínka. Jinak na něho teď myslet nedokáže.

Worthington byl po všech stránkách dokonalý. Kdyby se měla vdát,
on by byl ten pravý. Jenže v takovém případě by přišla o opatrovnictví
dětí, o něž tolik bojovala, a děti by se musely rozdělit. Pevně stiskla